

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl 5. prosince 2024 ve veřejném zasedání v Plzni v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Jaroše a soudců JUDr. Pravoslava Poláka a Mgr. Marcela Žána

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu se na podkladě odvolání obžalovaného [REDAKCE] **ruší** rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne [REDAKCE] č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] ve výroku o trestu zákazu činnosti a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že se obžalovanému při nezměněných výrocích o vině a o trestu odnětí svobody obsažených v tomto rozsudku

ukládá

podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku na **pět (5) let trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání nebo funkce spojených s pedagogickou či trenérskou činností, při které by přicházel do kontaktu s dětmi ženského pohlaví mladšími patnácti let.

Odůvodnění

1. [REDAKCE] spáchal podle shora uvedeného rozsudku okresního soudu dva zločiny pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku. Uvedený soud popsál tyto delikty ve dvou bodech výroku o vině. Podle prvního z těchto bodů [REDAKCE] kontaktoval 22. května 2021 na jisté sociální síti [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], žákyni [REDAKCE], ve které byl učitelem, této dívce nabídl, aby ho navštívila, a během této návštěvy jí říkal,

že je moc hezká, že má hezké tělo, a tak se začali pravidelněji stýkat, načež si po dalších čtrnácti dnech lehli v jeho v bytě v [REDAKCE] do postele na bok, on strčil svůj ztopořený penis do její vagíny, přičemž tento styk nedokonal až do svého vyvrcholení, ale týž den odpoledne měli spolu další pohlavní styk, při němž vyvrcholil do jejích úst, a poté s ní měl až do jejích patnácti let několik dalších dobrovolných a nechráněných pohlavních styků. Ve druhém bodě výroku o vině stojí, že se obžalovaný domluvil s [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], že přijde uklidit jeho byt v [REDAKCE], což učinila v září 2023, a tam jí sahal přes oblečení na prsa a na zadek, poté ji vyzval, aby se na něj posadila a ona pak přes oblečení cítila jeho ztopořený penis. V obou těchto bodech okresní soud uzavřel, že obžalovaný věděl, že jmenovaným poškozeným ještě nebylo při jeho právě popsaných počinech patnáct let.

2. Soud prvního stupně obžalovanému uložil za shora uvedená jednání trest odnětí svobody na čtrnáct měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou roků. Dále mu na pět let uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání či funkce, při jejichž výkonu přichází osoba, která je vykonává, do styku s dětmi mladšími patnácti let.
3. V zákonné lhůtě se proti právě citovanému rozsudku odvolal [REDAKCE]. Nesouhlasil s výrokem o trestu. Ten byl podle něj nezákonný a nepřiměřený. Opřel se při tom o námitky, které soud druhého stupně rozebere v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. S odkazem na ně navrhl, aby tento soud napadený výrok zrušil a aby mu uložil pouze podmíněný trest odnětí svobody, jehož výměru by stanovil pod spodní hranici zákonem stanovené trestní sazby.
4. Krajský soud v Plzni na podkladě právě uvedeného odvolání přezkoumal v napadeném rozsudku výroky o obou trestech. Přezkoumal i řízení, které těmto výrokům předcházelo. To mu ukládá § 254 odst. 1 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení musel brát v potaz uplatněné námitky a k případným dalším vadám mohl přihlížet jen tehdy, pokud měly vliv na správnost napadených výroků. Dospěl k následujícím závěrům.
5. Jak už bylo řečeno, obžalovaný se domáhal trestu odnětí svobody, jehož výměra by nedosahovala ani spodní hranice trestní sazby, kterou stanoví § 187 odst. 1 trestního zákoníku. Tato sazba činí jeden rok až osm let. Podle odvolatele je důležité to, co stojí v § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Toto ustanovení umožňuje pachateli uložit trest odnětí svobody pod spodní hranici zákonem stanovené trestní sazby, má-li soud za to, že lze pachatelovy nápravy dosáhnout vzhledem k jeho poměrům a k povaze jím spáchané trestné činnosti i trestem kratšího trvání. Tyto předpoklady se v dané věci nenaplnily. Obžalovaný se totiž nedopustil ojedinělého útoku, nýbrž spáchal na dvou poškozených dva zločiny pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku. Zločin popsaný v prvním bodě výroku o vině napadeného rozsudku (dále zpravidla jen *první bod výroku o vině*) navíc nespočíval v jediném skutku, nýbrž se skládal z více útoků.
6. V souvislosti s právě uvedenou skutečností je třeba podotknout, že první bod výroku o vině neodpovídá § 2 odst. 5 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení jsou orgány činné v trestním řízení povinny zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ty se musejí vykládat ve prospěch obžalovaných. Vyplývá to z § 2 odst. 2 trestního řádu, podle něhož se na každého hledí jako na nevinného, dokud není pravomocně odsouzen. Z toho mimo jiné plyne, že se má v popisu skutku uvést nejmenší rozsah trestné činnosti, který byl prokázán bez důvodných pochybností. Okresní soud tudíž neměl v prvním bodě výroku o vině psát, že mezi obžalovaným a [REDAKCE] došlo i k *několika* dalším pohlavním stykům. Správně měl uvést nejmenší počet těchto styků, k nimž podle něj došlo. S tím souvisejí části vysvětlení [REDAKCE], v nichž tato poškozená uvedla, že měla s obžalovaným první pohlavní styk v době, kdy jí zbývalo do patnáctin něco kolem pěti týdnů, že se s ním v roce 2022 scházela skoro každý den až do konce prázdnin, že se skoro pokaždé milovali a že s ním měla do svých patnáctin kolem deseti pohlavních styků (viz listy čísel 47 a 48 spisu). Touto záležitostí, tedy nejmenším počtem pohlavních styků,

se nezabývali ani policisté v usnesení, kterým zahájili dané trestní stíhání, ani státní zástupkyně v obžalobě (viz listy čísel 3 a 137 spisu). I tyto orgány popsaly jednání vymezené v prvním bodě výroku o vině stejně jako okresní soud. Pro právě rozebíranou námitku to ale není podstatné. Pro ni je důležité, že se dá i přes nesprávný popis skutku v prvním bodě výroku o vině uzavřít, že obžalovaný jednal způsobem, který vylučuje, aby se mu uložil trest pod spodní hranicí zákonem stanovené sazby. Odvolací soud proto už jen poznamenává, že nemůže do výroku o vině zasáhnout. Napadený rozsudek totiž přezkoumává na podkladě odvolání obžalovaného, který prohlásil svou vinu, v důsledku čehož není ve smyslu § 246 odst. 1 písm. b) trestního řádu oprávněn podat odvolání proti výroku o vině v tom rozsahu, v jakém soud toto prohlášení přijal. Je tedy třeba vidět, že okresní soud přijal prohlášení viny, které odpovídalo tomu, jak státní zástupkyně vymezila vinu v obžalobě. Svědčí o tom část protokolu o hlavním líčení, která je na druhé straně listu čísla 145 spisu. Z toho plyne, že by odvolací soud mohl do výroku o vině zasáhnout jen tehdy, kdyby se proti tomuto výroku odvolal státní zástupce. Ten se neodvolal. Zároveň je ale zřejmé, že okresní soud neměl k prvnímu bodu výroku o vině prohlášení viny přijmout.

7. S prohlášením viny souvisí i další odvolací námitka. Podle ní soud prvního stupně pominul, že toto prohlášení má podstatný význam i pro rozhodnutí o trestu. K tomu je třeba nejprve říci, že okresní soud označil prohlášení viny za polehčující okolnost. To není přesné. Podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku se totiž při rozhodnutí o trestu berou v potaz mimo jiné polehčující okolnosti a také to, zda pachatel prohlásil vinu. Zákon tedy nepovažuje prohlášení viny za polehčující okolnost. To ale není podstatné. Důležité je, aby soud zhodnotil prohlášení viny ve prospěch obžalovaného. To okresní soud udělal. Neřekl ale, jaký význam uvedenému prohlášení přikládá. To měl učinit. Záležitosti, jež vyznívají v pachatelův prospěch či naopak nepospěch, je totiž třeba hodnotit nejen podle jejich počtu, ale i podle jejich váhy. Proto je třeba uvést následující skutečnosti.
8. Prohlášení viny se nemůže v závěrech o trestu projevit ve všech řízeních stejně. Vyplývá to z § 2 odst. 5 a § 12 odst. 1 trestního řádu. Podle těchto ustanovení je soud povinen přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu, i když se obviněný dozná. Prohlášení viny ho této povinnosti do jisté míry zbavuje. Pokud totiž takové prohlášení přijme, provede dokazování jen ve zbylém rozsahu. Stanoví tak § 206c odst. 6 trestního řádu. Proto je důležité, nakolik prohlášení viny jeho postup zjednoduší a zrychlí. Jestliže se tedy uvedené prohlášení vztahuje na případ, který je v zásadě jasný, nelze je přeceňovat. Tato situace nastala i v dané věci. Obžalovaného totiž usvědčují nejen obě poškozené, ale i zvuková nahrávka, kterou pořídily při telefonátu, který s ním vedly. Nahrávka tohoto rozhovoru je na digitálním disku připevněném k listu čísla 80 spisu. ■■■■■ ■■■■■ při něm označil za průšvih, že s ■■■■■ spal, když jí bylo čtrnáct let, a potvrdil, že poté neměl přes rok nikoho a že měl něco s oběma poškozenými. I kdyby tedy svou vinu neprohlásil, stačilo vyslechnout poškozené a přehrát právě zmíněný záznam. Tím by byla otázka viny v zásadě zodpovězena. Prohlášení viny tedy toto řízení příliš nezjednodušilo ani nezrychlilo. Jeho vliv na rozhodnutí o trestu tudíž nemůže být podstatný.
9. V další části odvolání obžalovaný zdůraznil, že mu okresní soud uložil přísnější trest, než jakého se domáhala státní zástupkyně. To je pravda. Státní zástupkyně totiž navrhovala pouze výše uvedený trest odnětí svobody. Učinila tak v obžalobě i v hlavním líčení (viz druhé strany listů čísel 137 a 146 spisu). To byl zvláštní postup. Obžalovaný totiž mezitím prohlásil svou vinu. To by se mělo ve smyslu už zmíněného § 39 odst. 1 trestního zákoníku projevit v tom, že by státní zástupkyně navrhla v hlavním líčení mírnější trest než v obžalobě. To je ale vedlejší. Podstatné je, že soud není vázán tím, jaký trest by měl být pachateli uložen podle státního zástupce. Proto nelze přiznat váhu ani právě rozebírané námitce.

10. Podle další části odvolání okresní soud nevyhodnotil osobní, rodinné ani majetkové poměry obžalovaného, ač mu to ukládá trestní zákoník. [REDAKCE] tím reagoval na pasáž napadeného rozsudku, v níž uvedený soud napsal, že zohlednil veškerá kritéria důležitá pro rozhodnutí o trestu, která popisují § 38 a § 39 trestního zákoníku. Soud prvního stupně tak ve skutečnosti neučinil. Poměrům vyjmenovaným v právě rozebírané námitce se totiž nevěnoval, ačkoli o nich pojednává § 39 odst. 1 trestního zákoníku. Proto je třeba uvést následující skutečnosti.
11. Majetková situace a příjem obžalovaného by měly význam pro tresty majetkové povahy, zejména pro trest peněžitý. Ten se ale ukládá typicky tehdy, když pachatel získal nebo se snažil získat majetkový prospěch, ať už pro sebe nebo pro někoho jiného. O nic takového v dané věci nejde. Proto není třeba se právě uvedenými poměry obžalovaného zabývat. Posledně citovaná námitka ale poukazuje i na jeho poměry osobní a rodinné. K těm [REDAKCE] uvedl, že je svobodný, že nemá přítelkyni ani rodinu a že nemá určeno žádné výživné (viz list čísla 13 a první stranu listu čísla 146 spisu). Zdejšímu soudu není zřejmé, jak by měly tyto okolnosti ovlivnit druh a výměru trestu v jeho prospěch. Obžalovaný měl tedy patrně na mysli to, co řekl ke svému vzdělání a ke své nynější práci. To se týká trestu zákazu činnosti. Proti tomuto trestu brojil [REDAKCE] ve zbylých částech svého odvolání. Zdejší soud proto až v reakci na ně připomene, co obžalovaný vypověděl k oběma posledně zmíněným záležitostem, jež se týkají jeho poměrů. Nejdříve se ale bude věnovat výměře trestu odnětí svobody a délce zkušební doby podmíněného odsouzení.
12. Na tomto místě je třeba zopakovat, že obžalovanému v této věci hrozil trest odnětí svobody na jeden rok až osm let. Soud prvního stupně mu tedy tento trest vyměřil dva měsíce nad spodní hranici právě uvedené sazby. To odpovídá pouhé dvačtyřicetině této sazby. Takový trest nelze považovat za nepřiměřeně přísný, protože obžalovaný pohlavně zneužil dvě poškozené a ve vztahu k jedné z nich tak činil opakovaně. To platí i přesto, že nemá v opisu rejstříku trestů ani v evidenci přestupků žádné záznamy, takže byl dosud bezúhonný, a že prohlásil svou vinu, čímž se fakticky přiznal, ačkoli v přípravném řízení tvrdil, že nevěděl, kolik let je [REDAKCE] (viz listy čísel 16, 161 a 162 spisu). Okresní soud k těmto okolnostem přihlédl dostatečně. Obžalovanému totiž uložil trest při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Pravdou ovšem je, že tento svůj postup nevysvětlil náležitě. To platí už proto, že ve svém rozhodnutí neuvedl, jak dlouhý trest odnětí svobody obžalovanému hrozil.
13. Okresní soud v napadeném rozsudku nenapsal ani to, jak dlouhá může být zkušební doba podmíněného odsouzení. Proto je třeba doplnit, že tato doba může trvat jeden rok až pět let. Stanoví tak § 82 odst. 1 trestního zákoníku. Okresní soud ji tedy vyměřil ve čtvrtině tohoto rozpětí. To nelze považovat za nepřiměřeně přísné. To platí nejen kvůli shora uvedeným okolnostem, které dokládají, že okresní soud nevyměřil nepřiměřeně přísně délku trestu svobody. Je tomu tak i s ohledem na přítěžující okolnosti, jež okresní soud popsál v osmém odstavci odůvodnění svého rozsudku. S tím souvisí následující záležitost.
14. Obžalovanému podle okresního soudu přítěžovalo mimo jiné to, že při činu zneužil svého postavení, neboť ve vztahu k oběma poškozeným vystupoval coby učitel. Uvedený soud tuto poznámku učinil proto, že obžalovaný učil ve škole, jejíž žákyní byla nejen [REDAKCE], ale i [REDAKCE]. Ta to uvedla v části své výpovědi, kterou zachycuje list čísla 65 spisu. Zároveň řekla, že ji obžalovaný přímo neučil, ale že v jejich třídě suploval a že s ní byl například na školním pochodovém cvičení. Orgány činné v tomto trestním řízení se tedy měly zabývat i tím, zda jednání obžalovaného neodpovídá zločinu pohlavního zneužití ve smyslu § 187 odst. 2 trestního zákoníku. Tohoto deliktu se dopustí mimo jiné ten, kdo pohlavně zneužije dítě mladší patnácti let, zneužívaje k tomu svého postavení a z něho vyplývající důvěryhodnosti nebo vlivu. K této rovině věci se žádný orgán činný v tomto řízení nevyjádřil. Zdejší soud tím ovšem neříká, že se obžalovaný dopustil právě uvedeného zločinu. K tomu by bylo zapotřebí zaměřit výslechy obou poškozených. Takový postup už ale nemá smysl. Je tomu tak proto, že za zločin pohlavního

zneužití lze ve smyslu § 187 odst. 2 trestního zákoníku uložit trest odnětí svobody na dvě léta až deset let, což je přísnější sazba, než kterou stanoví § 187 odst. 1 téhož zákona, z něhož vyšel okresní soud. I kdyby se tedy ukázalo, že jednání obžalovaného odpovídalo zločinu popsanému v § 187 odst. 2 trestního zákoníku, nešlo by je tak kvalifikovat. Přezkoumávaný rozsudek by se tím totiž změnil v neprospěch obžalovaného. K takové změně může podle § 259 odst. 4 trestního řádu dojít jen tehdy, když se v neprospěch obžalovaného odvolá státní zástupce. Ten se v dané věci neodvolal. To už bylo řečeno.

15. Na tomto místě se zdejší soud dostává k trestu zákazu činnosti. Nejprve se bude věnovat odvolacím námitkám směřujícím proti tomuto trestu, jež mají obecnější povahu.
16. Obžalovaný namítl, že nebylo důvodu, aby se mu s ohledem na povahu jeho trestné činnosti zakazoval kontakt s osobami mužského pohlaví, byť mladšími patnácti let. Tomu je třeba přisvědčit. Obsah spisu totiž nedokládá nic, co by odůvodňovalo, aby se odvolateli uložil právě rozebíraný zákaz. Za příklad může posloužit zpráva výše zmíněné základní školy, podle které měl obžalovaný nadstandardní vztahy s děvčaty, zatímco kluky zesměšňoval (viz list čísla 115 spisu). To nesvědčí pro závěr, že by chlapcům mladším patnácti let hrozilo ze strany obžalovaného nějaké protiprávní jednání sexuální povahy. Lze tedy už jen poznamenat, že okresní soud ve svém rozsudku ani nevysvětlil, proč zákaz činnosti vztáhl i na kontakt obžalovaného s takovými chlapci.
17. ██████████ dále namítl, že mu okresní soud nezakázal žádné určité zaměstnání či povolání, nýbrž jakoukoli činnost, při níž by přišel do styku s osobami mladšími patnácti let. To je pravda. Přesně takto obecně okresní soud zákaz činnosti vymezil. Tím obžalovanému zakázal dělat například zmrzlináře. Ti totiž pravidelně prodávají zmrzlinu dětem mladším patnácti let. ██████████ tudíž logicky namítl, že styk s osobami mladšími patnácti let může nastat v zásadě při jakékoli výdělečné činnosti, byť by šlo o styk neúmyslný. Z toho všeho plyne, že trest zákazu činnosti obsažený v napadeném rozsudku neodpovídá § 73 odst. 1 trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení lze trest zákazu činnosti uložit jen za trestný čin spáchaný v souvislosti s takovou činností. Na to obžalovaný ve svém odvolání rovněž poukázal.
18. Právě popsané skutečnosti dokládají, že výrok o trestu zákazu činnosti odporuje trestnímu zákonu. Takový výrok musí odvolací soud zrušit. Ukládá mu to § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu. Proto tak zdejší soud učinil. Následně se zabýval tím, zda je třeba obžalovanému trest zákazu činnosti uložit, a pokud ano, na jakou činnost by se měla tato sankce vztáhnout. Toho se týkají následující odvolací námitky ██████████.
19. Obžalovaný podotkl, že souvislost zakázané činnosti s trestným činem musí být užší, přímá a bezprostřední. Okresní soud tudíž podle něj pochybil, jestliže mu zákaz činnosti uložil s tím, že se trestné činnosti dopustil v souvislosti se svou pedagogickou činností. Tím se zdejší soud dostává k výše zmíněnému vzdělání ██████████. Ten uvedl, že je bakalářem v oboru učitelství, sportu a tělesné výchovy (viz list čísla 13 a první stranu listu čísla 146 spisu). Toho se týká část výroku napadeného rozsudku, v níž stojí, že ██████████ byla žákyní školy, na které obžalovaný učil. O tomto odvolatelově pracovním místě svědčí zpráva uvedené školy, která je na listu čísla 115 spisu. Tato škola v ní současně uvedla, že se s ██████████ dohodla, že u ní skončí 15. května 2024. To odpovídá části odvolání, v níž obžalovaný zdůraznil, že už pedagogickou činnost nevykonává. Odvolatel současně podotkl, že šlo o specifické zaměstnání, v jehož rámci se dopustil shora uvedeného trestného činu. Tím tedy sám potvrzuje, že zákaz činnosti s jeho trestnou činností souvisí. Je tedy třeba připomenout i to, že podle své výpovědi ve škole učil tělocvik a trénoval (viz list čísla 16 a první stranu listu čísla 146 spisu). To by se potvrdilo i jinak, kdyby okresní soud postupoval tak, jak měl, tedy že by nepřijal prohlášení viny k prvnímu bodu výroku o vině. Potom by došlo na další výsledky ██████████. Dá se předpokládat, že by při něm uvedla i to, co řekla ve svém vysvětlení, a sice že ve škole chodila

na florbal, který vedl obžalovaný (viz list čísla 47 spisu). Zdejší soud to uvádí pouze na okraj. Její vysvětlení by totiž nešlo ve smyslu § 158 odst. 6 trestního řádu použít, protože by nově podala svědeckou výpověď. Jde o to, aby bylo zřejmé, že nejen z výpovědi obžalovaného plyne, že ve škole také trénoval. S tím souvisí další část odvolání. V ní se zdejší soud dostane k nynější práci [REDAKCE], tedy ke druhé ze záležitostí, jež měl odvolatel patrně na mysli, když namítal, že okresní soud nezohlednil jeho poměry.

20. Obžalovaný zdůraznil, že už přes dvanáct let pracuje ve vrcholové pozici jako sportovní manažer v klubu [REDAKCE], který je v tamním regionu jeden z největších. Zároveň namítl, že má na starosti každodenní chod areálu a související organizační činnosti a že v této jeho pracovní pozici nelze vyloučit nahodilý kontakt s osobami mladšími patnácti let, i když se primárně nestará o práci s mládeží či o to, aby vedl její tréninky. To souvisí s částí jeho výpovědi, v níž uvedl, že trénuje děti ročníků [REDAKCE] až [REDAKCE] (viz list čísla 16 spisu). Odvolací soud proto z internetové stránky jmenovaného klubu nazvané [www.\[REDAKCE\].cz](http://www.[REDAKCE].cz) zjišťoval, jaké činnosti se tam obžalovaný věnuje. Obžalovaný není podle uvedené stránky pouze manažerem, ale i trenérem dorostu a starších i mladších žáků. Svědčí o tom úřední záznam zdejšího soudu, který je na listu čísla 163 spisu. Tentýž záznam, který vychází ze zmíněné internetové stránky, dále dokládá, že [REDAKCE] nyní hledá i dívky ročníků [REDAKCE] a [REDAKCE] mezi mladší žáky, ročníků [REDAKCE] a [REDAKCE] mezi žáky starší a ročníků [REDAKCE] a [REDAKCE] mezi dorostence.
21. V další části svého odvolání obžalovaný namítl, že je jediným zaměstnancem klubu, ve kterém působí, a že ho opakovaně oceňovali jak jeho členové a zástupci, tak i město [REDAKCE]. Z toho podle něj plyne, že pokud se mu uloží trest zákazu činnosti, jaký mu určil okresní soud, dopadne to výrazně nejen na něj, ale i na chod celého sportovního klubu a zásadně to omezí občanskou vybavenost v regionu. Současně předložil důkazy, které měly prokázat, že je pro shora uvedený sportovní klub velmi užitečný a takřka nepostradatelný. Především jde o hodnocení, které je na listu čísla 167 spisu. To sepsal 5. listopadu 2024 [REDAKCE], místopředseda [REDAKCE]. V uvedeném hodnocení se o obžalovaném píše, že má velký vztah ke sportu a zvláště se zdůrazňují jeho péče o florbal a úspěchy družstev, která vede. Letos v prosinci ovšem přišla ke zdejšímu soudu i zpráva zapsaného spolku nazvaného [REDAKCE], jež potvrzuje nejen to, že v něm obžalovaný vykonává funkci sportovního manažera a že je velice schopný, ale i to, že má nyní tak vážný škraloup, že to znemožňuje, aby vykonával uvedenou funkci dále, a proto s ním bude na konci letošního roku pracovní poměr rozvázán, a to hlavně proto, že se uvedený oddíl spojí s jistým ženským házenkářským oddílem, na který by obžalovaný vzhledem ke svému přechínu působil jako tak zvaný „červený hadr“ (viz list čísla 170 spisu).
22. Právě uvedená hodnocení nejsou pro rozhodnutí zdejšího soudu zásadní. Trest totiž pachatelé vždy přináší neblahé důsledky. I když tedy obžalovaný namítl, že je třeba přihlížet k tomu, jak by trest zákazu činnosti ovlivnil jeho profesionální život, nelze kvůli tomu dospět k závěru, že se mu tento trest nemá uložit. Obžalovaný by si měl uvědomit, že výrok napadeného rozsudku popisuje trestnou činnost, za niž se běžně ukládají i nepodmíněné tresty odnětí svobody. Jestliže mu tedy okresní soud uložil podmíněný trest odnětí svobody, který spojil se zákazem činnosti, stalo se tak evidentně proto, aby se zajistila účinná ochrana společnosti před jeho dalším případným obdobným protiprávním jednáním. Zdejší soud tudíž nesdílí názor vyjádřený v další části odvolání. Podle něj trest zákazu činnosti v podobě zformulované okresním soudem nesplní předpokládaný účel, neboť ten spočívá v tom, aby se pachatelé zabránilo v další trestné činnosti. Obžalovaný to zdůraznil z toho pohledu, že se už nevěnuje pedagogické činnosti. Zdejší soud už ovšem vysvětlil, že není podstatný rozdíl mezi obsahem odvolatelovy práce ve škole, kde učil tělocvik a trénoval určité sporty, a tím, když trénuje mimo školu. Obsahově jde vlastně o tutéž činnost. Kdyby se mu tedy zakázalo trénovat jen v rámci pedagogické činnosti, byl by takový zákaz bezzubý.

23. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že je třeba obžalovanému zakázat nejen pedagogickou, ale i trenérskou činnost. Tak je tomu hlavně proto, že [REDAKCE] pohlavně zneužil opakovaně a že se k takovému jednání vrátil i ve vztahu k [REDAKCE]. Tento svůj poslední počin přitom vysvětloval velmi chabě. Uvedl totiž, že nemá žádný zvláštní vztah k dívkám mladším patnácti let a že udělal chybu, že k tomu došlo (viz první stranu listu čísla 146 spisu). Opakované pohlavní zneužití téže poškozené a další takové jednání, k němuž došlo ve vztahu k jiné poškozené s odstupem kalendářního roku, nemůže být pouhou chybou. Chybou naopak je, že orgány činné v tomto řízení nenechaly zkoumat duševní stav a sexualitu [REDAKCE]. Toho bylo zapotřebí už proto, aby se zjistilo, zda obžalovaný netrpí například hebefilií. Tou se rozumí erotická náklonnost k dospívajícím dívkám. Taková dispozice se může částečně překrývat i s pedofilií, tedy s erotickou náklonností vůči nedospělým lidem v předpubertálním věku nebo v rané pubertě. V dané věci už ale nemá přezkum duševního stavu a sexuality obžalovaného smysl. Měl by totiž význam pro závěr, jestli není třeba [REDAKCE] uložit vedle trestu i ochranné sexuologické léčení. Takový postup už není možný. Přezkoumávaný rozsudek by se tím totiž změnil v neprospěch obžalovaného. Odvolací soud už vysvětlil, že taková změna není v této věci možná.
24. S ohledem na výše uvedené skutečnosti zdejší soud rozhodl o trestu zákazu činnosti sám. Učinil tak podle § 259 odst. 3 trestního řádu, který mu umožňuje znovu rozhodnout poté, co zruší napadený rozsudek nebo jeho část. Z toho, co už uvedl, je zřejmé, proč obžalovanému zakázal výkon pedagogické a trenérské činnosti. Zároveň ale poznamenává, že obžalovaný ke svému vzdělání uvedl i to, že absolvoval střední školu v oboru sportovního masérství (viz druhou stranu listu čísla 146 spisu). Okresní soud měl proto věnovat pozornost videozáznamu, který policistům předala [REDAKCE]. Tento záznam je na disku připevněném k listu čísla 84 spisu. Pochází z [REDAKCE], tedy z doby, kdy jmenované poškozené ještě nebylo patnáct let. Ta na něm leží na břiše, je v plavkách, má rozvázaný jejich vrchní díl tvořící podprsenku, a obžalovaný ji silnějšími tahy hladí po horní části zad. Kdyby tedy okresní soud postupoval tak, jak měl, tedy že by k prvnímu bodu výroku o vině nepřijal prohlášení viny, potom se mohlo výsledkem [REDAKCE] [REDAKCE] objasňovat i to, zda ji obžalovaný před jejími patnáctinami masíroval a jestli při tom byl pohlavně vzrušený. Ani tomu už ale nemá smysl se věnovat. Jak už totiž bylo řečeno, napadené rozhodnutí se nedá změnit v neprospěch obžalovaného. Popis jeho jednání, pro která se vede tato věc, se tudíž nedá rozšířit o případné další počiny, jež by mohly odůvodnit, aby se mu zakázala i činnost masérská.
25. Nyní se zdejší soud dostává k výměře trestu zákazu činnosti. Okresní soud ve svém rozsudku nenapsal, na jak dlouho se dá tento trest uložit. Proto je třeba uvést, že tento trest lze vyměřit na jeden rok až deset let. Stanoví tak § 73 odst. 1 trestního zákoníku. Soud prvního stupně určit délku uvedeného trestu s poukazem na to, že obžalovaný jednal opakovaně, což svědčí o jeho tendenci navazovat a rozvíjet intimní a sexuální kontakty s dívkami mladšími patnácti roků, má-li k tomu příležitost, typicky při práci s nimi, a že obžalovaný je naprosto nezdrženlivý, pokud jde o charakter sexuálních kontaktů, které provozoval zejména s [REDAKCE]. Uvedený soud tedy píše o nezdrženlivosti obžalovaného, ačkoli si neopatrily výše zmíněný znalecký posudek o jeho duševním stavu a sexualitě. Navíc blíže nepopsal většinu sexuálních aktivit, jež obžalovaný provozoval s [REDAKCE]. Ve svém rozhodnutí se omezil jen na to, že šlo o pohlavní styky. V popisu skutku měl uvést, v čem tyto styky konkrétně spočívaly. Trestní zákoník dnes totiž v rozporu s obecným chápáním vychází z toho, že pohlavním stykem není jen soulož, ale i řada jiných sexuálních praktik. Podle odvolacího soudu lze ale i tak určit výměru trestu zákazu činnosti. K tomu stačí okolnosti, na něž okresní soud správně poukázal, tedy opakovanost jednání a fakt, že obžalovaný tímto způsobem nejednal jen vůči jedné poškozené. Navíc je třeba zopakovat, že druhou z poškozených obžalovaný zneužil s ročním odstupem od doby, kdy pohlavně zneužíval první z nich. To prokazuje jeho výraznou tendenci k takovému jednání. Proto je třeba, aby trest zákazu činnosti nebyl určen v trestní sazbě tak mírně jako trest odnětí svobody.

26. Okresní soud vyměřil trest zákazu činnosti na pět let. Jde tedy o trest, který je půl roku pod polovinou zákonem stanovené sazby. Taková sankce není nepřiměřeně přísná, a to vzhledem k výše popsané tendenci obžalovaného k sexuálně nežádoucímu jednání vůči dívkám mladším patnácti let. Zdejší soud proto [REDAKCE] uložil trest zákazu činnosti rovněž na pět let.
27. Odvolací soud již uvedl, že musel přezkoumat i řízení, které napadenému výroku předcházelo. Toho se už dotkl na místech tohoto svého rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že okresní soud neměl přijmout prohlášení viny obžalovaného k prvnímu bodu výroku o vině a že se měl v dané věci opatřit znalecký posudek k duševnímu stavu a sexualitě obžalovaného. Zároveň už ale vysvětlil, proč tyto procesní nedostatky nelze v dané fázi řízení napravit. Neexistuje tedy zákonný důvod, pro který by šlo napadený rozsudek zrušit kvůli podobě řízení, jež mu předcházelo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný řádný opravný prostředek. Obžalovaný a nejvyšší státní zástupce proti němu mohou podat dovolání. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky.

Obžalovaný může dovolání podat pro nesprávnost výroku, který se jí bezprostředně dotýká. Může tak učinit pouze prostřednictvím obhájce. Pokud se tak nestane, její podání se za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

Nejvyšší státní zástupce může dovolání podat ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, a to pro nesprávnost kteréhokoli výroku. Může tak učinit na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce i bez takového návrhu. V dovolání je povinen uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Dovolatel musí v dovolání vedle obecných náležitostí podání popsaných v § 59 odst. 3 trestního řádu uvést, proti kterému rozhodnutí se dovolává, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá, i čeho domáhá, včetně konkrétního návrhu, jak má dovolací soud rozhodnout, a to s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o něž se dovolání opírá.

Rozsah, v němž se rozhodnutí dovoláním napadá, a důvody dovolání, se smějí měnit jen po dobu, po kterou běží lhůta, v níž lze dovolání podat.

V Plzni 5. prosince 2024

JUDr. Zdeněk Jaroš v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán v. r.